

Бабата. Сиромаси и сирачета ли? Че защо да се грижа азъ за тѣхъ — какви ми сж тѣ! Да не сж се раждали на свѣта. Азъ отъ своитѣ съмъ кжсала отъ залъка, за да спестя нѣщичко, та за голтацитѣ ще се грижа.

Св. Петъръ. Знамъ, знамъ,

всичко знамъ. Вижъ моитѣ везни показватъ всичко. Грѣхове тѣ ти сж голѣми, бабо, затова — въ пѣкъла — въ най-горещото. Водете я!

Бабата (дърпа се). Ама азъ съмъ праведна, св. Петре, постила съмъ всички срѣди, всички петѣци! (Извеждатъ я).

Светославъ Камбуровъ

СЪНЪТЪ НА БАБА МЕЦА

Зимни вихри, люти хали
изъ горитѣ зафучали.
Бѣгатъ и се криватъ всички
плахи зайчета, сърнички.
Скитатъ гладнитѣ лисици,
виятъ вълци на глутници,
обикалятъ изъ снѣга.
А пѣкъ меца спи сега.
На легло, постлано съ мѣхъ,
тя поема сладко дѣхъ.
Нека вихри виятъ вѣнъ,
тя сънува сладъкъ сънъ:

топло слънчице я грѣй,
вътрецъ руното ѝ вѣй;
край зеленитѣ ели,
весело брѣмчатъ пчели.
Въ дѣнеръ кухъ пѣкъ срещу нея
пити пълни съ медъ се смѣятъ,
и съ голѣмата си лапа
тя ги лакомо залапа. —
Колко птиченца сега
мратъ замрѣзнали въ снѣга!
Зима зла върлува вѣнъ:
— Бабо мецо, лекъ ти сънъ!

Ст. Цанкова-Стоянова